

РЕШЕНИЕ

№ 287

гр. Варна, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Диана Д. Митева
Даниела Ил. Писарова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Въззивно търговско дело № 20233001000406 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 613а ал.1 ТЗ, вр. чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба**, подадена от името на „АИК ДОМ“ ООД срещу **решение № 258/09.06.2023 по електронно дело 20223100900796** (ТД 796/2022г.) по описа на ОС – Варна, В ЧАСТТА, с която е била определена началната дата на неплатежоспособността на този търговец към 01.08.2010 г. при открИ.е на производство по несъстоятелност по молба на кредитор „ИНВЕСТБАНК“ АД.

Въззвиникът „АИК ДОМ“ ООД, чрез пълномощника адв. К. сочи допуснати нарушения при постановяване на решението, изразяващи се в неправилна преценка на факти, останали недоказани поради допуснати нарушения при попълване на делото с доказателства. Сочи, че съдът е обсъдил едностранчиво само заключение на вещо лице, което не е било обосновано по отношение на стойността на активите и съпоставката им само с текущи задължения на предприятието за различните години на дейността му. Позовава се на събраните писмени доказателства за пазарната стойност на притежаваните до този момент активи, наличните оборотни средства от приходи от дейността и обезпечения от други съдлъжници, които са били напълно достатъчни да покриват вземанията на кредиторите поне до

дата 26.07.2022г., като най-ранен момент, в който активите са спаднали под пасивите в резултат на принудително осребряване на недвижим имот.

Доводите за необратимо влошаване на финансовото състояние на предприятието едва към този, признат изрично и в молба по чл. 625 ТЗ от управителя на длъжника, момент се поддържат в пледоарията по същество пред въззивния съд. Пълномощникът моли за постановяване на решение, с което да се отмени неправилно посочена в решението на първоинстанционния съд начална дата и вместо него да се постанови друго, с което да се определи начало на безспорна неплатежоспособност от 26.07.2022г.

Въззиваемата страна кредитор „ИНВЕСТБАНК“ ЕАД, чрез юрк. Н., излага доводи за неоснователност на оплакванията, като сочи, че обективното състояние на неплатежоспособност е било правилно установено въз основа на подробен анализ на показателите за ликвидност и финансова автономност, изведени от вещото лице за целия период от 2010г. до 2020г. и обосновано е определена дата, след която ликвидните средства на предприятието не са били достатъчни да покрият краткосрочните му задължения. В писмено становище пълномощникът бланкетно поддържа искане за потвърждаване на правилното решение на първата инстанция.

Само въззиваемият кредитор е заявил и претенция за определяне на разноски за настояща инстанция, като е поискал изплащане на юрисконсултско възнаграждение, обявено в списък по чл. 80 ГПК (л.26).

С определение № 424/07.06.2023 г. въззивният съд е разгледал предварителните въпроси и допустимостта на производството(л.19), като освен доклад на съответните на обжалваната част оплаквания и становища на насрещните страни, въззивният съд е изложил и мотиви по неоснователни искания за допускане на нови доказателства, които не следва да се излагат отново.

За да се произнесе по оплакванията на страните, въззивният съд съобразява следното:

Решението на първоинстанционния съд е действително (по критериите, възприемани в мотивите към ТРОСГТК по т. д. № 1/2011 г. на ВКС) и съответства В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ на предявена молба с правно основание по чл. 625 ТЗ от „ИНВЕСТБАНК“ АД с искане за открий.е на производство по несъстоятелност за неплатежоспособния длъжник „АИК ДОМ“ ООД, който не е изпълнил задълженията си като кредитополучател по инвестиционен банков кредит, удостоверени като изпълняеми вземания на праводателя на ищеца „Импорики банк – България“ ЕАД в изпълнителен лист, издаден по неоспорена заповед за изпълнение.

Претенцията на универсалния правопреемник на вискателя се основава едновременно на няколко презумпционни хипотези на неплатежоспособност

на търговеца, като се сочат от една страна липса на пълно удовлетворение от продължаващо повече от шест месеца принудително изпълнение срещу длъжника, въпреки осребряване на дадените от длъжника и ипотекерни гаранции обезпечения по четири договорни ипотeki (по изп. дело № 20117130400219, продължено след последователно прехвърляне като изп. дело № 201889404401939 до 10.08.2021г., когато е довършена последната публична продажба), а от друга страна кредиторът се позовава и на признание за спрени поради неплатежоспособност плащания и към други кредитори, заявено от управлението на търговеца-длъжник пред съда в молба от 17.08.2022г., образувана в ТД 559/2022г. на ВОС. Ищецът е посочил 31.12.2019г. за начало на презумирана неплатежоспособност. Ответникът не е упражнил право на отговор, но в хода на съдебното дирене е поддържал довод за съхранени достатъчно активи поне до 26.07.2022г., когато влошаването на ликвидността настъпва необратимо след принудителното лишаване на предприятието от основния му актив, възложен на вискателя-кредитор.

С обжалваното решение е обявена неплатежоспособност на „АИК ДОМ“ ООД, като съдът е приел за установени и двете сочени от ищеца хипотези и след като е анализирал служебно установени от вещото лице показатели на финансовото състояние на предприятието и влошена ликвидност още от 2010г., е възприел като начална дата на неплатежоспособността най-ранен момент на проява на спиране на плащания на 01.07.2010г. (когато е спряно обслужването на безспорно изискуеми вноски по кредита), последвано и от закъснения по плащания на публични вземания от 15.08.2011г., и постепенно натрупване на загуби от оперативната дейност, независимо, че са били потвърдени и данните за приходи от нея до края на 2021г.

Като възприема трайно наложилото се в съдебната практика становище за изчерпване на сезиращото съде искане с посочването само на съответна хипотеза на несъстоятелност или свърхзадлъжнялост, но не и на конкретна начална дата, чието определяне е следствие от установяване на твърдяното основание за откритие на производството и се дължи от съда служебно в защита на публичния интерес (Решение № 56 от 10.09.2014 г. на ВКС по т. д. № 3057/2013 г., II т. о., ТК, Решение № 80 от 8.10.2015 г. на ВКС по т. д. № 1565/2014 г., I т. о., ТК), въззивният съд намира, че съдът по несъстоятелността не е обвързан с посочените от насрещните страни моменти на спиране на плащания или друга проявна форма на иначе безспорната неплатежоспособност и затова обжалваната част от съдебния акт е изцяло адекватна на упражненото от кредитора право на иск с универсални последици в правната сфера на длъжника и всички негови кредитори. Частта от решението, предмет на въззивния контрол е допустим съдебен акт.

Останалите части, с които е била уважена молбата на кредитор, надлежно легитимиран с право на иск като кредитор с вземане, произтичащо от търговска сделка и е установено обективно състояние на неплатежоспособност на търговското предприятие, решението не е

обжалвано, поради което въззивният съд зачита като стабилни тези обуславящи спорния въпрос предпоставки.

По въпроса, повдигнат пред настоящата инстанция с въззивната жалба, за началната дата на неплатежоспособността, съображенията на състава на Апелативен съд – Варна са следните:

Решението по чл. 630, ал. 1 ТЗ има действие спрямо всички, поради което началната дата на неплатежоспособността се определя при всестранно изследване и анализ както на всички задължения на търговеца, така и на възможностите на предприятието да ги изплаща чрез собствената си дейност, по начин който не застрашава сигурността на стопанския оборот и участниците в него. Затова съдът има задължение да съпостави установените по предположенията в чл. 608 ал. 3 и 4 моменти с установени кумулативно признаци, които характеризират неплатежоспособността като обективна трайна неспособност на длъжника да погасява своите краткосрочни /текущи/ задължения с краткотрайните /текущи/ активи (Решение № 80 от 8.10.2015 г. на ВКС по т. д. № 1565/2014 г., I т. о., ТК). Затова съществена за разрешаване на поставения въпрос е преценката на цялостното икономическо състояние на предприятието - длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност/задлъжнялост в периода между най-ранния падеж на изискуемо задължение и съответно датата на последното извършено плащане към кредитор и причините за евентуално натрупване на забавата.

Между страните няма спор, че на 01.07.2011 г. е издаден изпълнителен лист въз основа на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК и представени документи по чл. 418 ГПК за начислени по сметка на кредитополучател предсрочно изискуеми задължения по договор за банков кредит. Няма спор, че заповедта е стабилизирана. Заявеното като незабавно изпълняемо вземане на вискателя не е било оспорено по същество от длъжника, който (според служебно издирено съдържание на публично оповестени съдебни актове по в.ч.т.д. 804/19г на ВОС и т.д. 1414/19 на ВОС и) е ограничил защитата си с възражение от 19.03.2012г. срещу връчената му заповед само до оспорване на разноските, поради което за безспорни към към 27.06.2011г., следва да се зачитат и принудително изпълняемите задължения по този кредит. По делото не е спорен и факта на образувано през 2011г. принудително изпълнение, по което длъжникът не е могъл да предложи доброволно плащане и е понесъл насочване на изпълнение върху ипотекирания от него имот в с. Левски с налагане на възбрана на 20.10.2011г. (л. 114 от делото на ВОС). През 2013г. са последвали и възбрани в полза на публичен вискател и друг кредитор, чиито вземания са присъединени и се събират по висящото последно образувано изпълнително дело № 20188940401939 на ЧСИ №894 (л. 47 от делото). Явно е, че към **м. септември 2012г.** са изтекли поне шест месеца от уведомяване на длъжника за начало на принудително изпълнение на стабилизирано осъдително изпълнително основание и към този момент може да се констатира предполагаемата

неплатежоспособност като резултат от липса на ликвидни активи, с които да се изплати доброволно този паричен дълг(чл. 608 ал. 4 ТЗ).

По-ранен момент на спиране на плащанията обаче се очертава поради установените пропуснати падежи на необслужените задължения на предприятието, признати от длъжника към 2022г по повод молбата му за обявяване на несъстоятелност и изследвани от назначеното по делото вещо лице чрез служебно събраните справки от публични регистри и насрещни проверки на счетоводни записи на основния кредитор и публичния вискател. Вещото лице е установило натрупване на просрочени незначителни по размер задължения за осигурителни вноски, които са били декларирани за шест поредни месеца (март – август 2011г), но неплатени на падежи от **01.05.2011г.** до 3.10.2011г., като през следващата година започват натрупвания на просрочия на по-значителна стойност, като се добавят и неплатени други публични задължения за ДДС с падежи от 2012г.

Според неоспорената заповед, присъдените и неоспорени от длъжника задължения(л.43 от делото на ВОС) са формирани от изискуема главница, и забавени вноски за текуща договорна лихва от 25.07.2010г. до 04.05.2011г, както и обезщетение за просрочени плащания, считано от **25.08.2010г.** Видно от представените от кредитора доказателства за договарянето на тези задължения (л. 8), през първата година на ползване на кредитополучателят е дължал месечни вноски само за текущата лихва върху усвоените средства, като този гратисен за главницата период е бил удължен с анекс до май 2010г., а след това е започнал да се прилага погасителен план с 75 равни месечни вноски за главница в размер на по 13030 евро. Съпоставката между тези уговорки и присъдените задължения сочи недвусмислено, че длъжникът е бил лишен от договореното разсрочено погасяване на предоставения кредит именно след изтичане на гратисния период, когато текущите му месечни задължения се повишават чувствително и изискват осигуряване на съответно повишаване и на текущи ликвидни средства. Затова се налага и анализът на финансовите възможности на предприятието да обхване и този период, за да се установи причината, поради която обслужването на вече изискуеми вноски както за лихви, така и за главница са останали неплатени.

По делото са представени съставените от предприятието годишни счетоводни отчети за 2010г. и 2011г. и 2012г. (л. 267 – 279 от делото на ВОС), чиято достоверност не е оспорена от длъжника. От записите в тях е видно, че към края на всеки годишен отчетен период ликвидните средства прогресивно намаляват от 37 хил. лв (от които 10 хил. касова наличност), през 27 хил. лева (от които само 3 хил. в наличност) до само 13 хил. лева (концентрирани само във вземания от клиенти и доставчици), като същевременно още в края на 2010г. предприятието признава от общо осчетоводени 1899 хил. лв. задължения към финансово предприятие. Значителна част от тях са краткосрочните 1607 хил. лева, които обаче в следващите отчетни периоди (в които вече се води принудителното изпълнение, насочено и срещу имуществото на гарантите) са прехвърлени в отчет на дългосрочни дългове, а

като краткосрочно дължима е обявена само част от 292 хил.лв., която също се прибавя към дългосрочните дългове в отчета за 2013г. и се запазва така до последния съставен отчет. Тази динамика в структурата на пасивите е изследвана специално от назначеното вещо лице. Въпреки изрично възложеното задължение на ответното предприятие, то не е осигурило на експерта достъп до първичните и вторични счетоводни документи, обосноваващи обобщените в годишните отчети данни. Това е наложило и отричането на достоверността на записите, тъй като не са установени каквито и да било основания за предоговаряне през 2011г. на падежите на установените в стабилно изпълнително основание задължения, респективно на уговаряне на нови срокове в полза на длъжника както за вече в цялост дължимата главница, така и за просрочени и присъдени лихви, неустойки за забава и разноски. Съпоставката със счетоводните записи при насрещната страна по кредитната сделка, където е установено отнасянето на целия ползван кредит в просрочие още през юни 2010г. и данните от подадените данъчни декларации за начислени от търговеца, но невнесени публични задължения е достатъчна, за да обоснове нуждата от коригиране на необоснованите счетоводни записи за финансовите и за публичните задължения. Затова въззивният съд не намира основание да отрече убедителността на анализа на финансовото състояние на предприятието, изготвен от експерта след преквалификация като краткосрочни на отразяваните неправилно като дългосрочни вече падежирали и безспорно изискуеми задължения, показани в балансите след 2011г. Оплакванията на въззивника по кредитиране на изводи въз основа на коригирани балансови данни са неоснователни.

Вещото лице е проследило показателите на ликвидността за целия период от 31.12.2010г. до сезирането на съда, като е установило несъмнено постоянно влошаване на възможностите на предприятието за обслужване на текущи задължения с краткотрайни активи. Стандартите за изчисляване на тези показатели не включват дълготрайни активи на търговеца, тъй като нормално работещото предприятие не следва да се лишава от средствата за производство, които генерират приходи и затова във утвърдените в икономическата и съдебната практика формули за анализ на неплатежоспособност като икономически показатели индикиращи възможността длъжника да поеме плащанията си, се отчитат съотношения между разричните по вид краткотрайни активи към краткосрочните задължения.

Платежоспособността изисква наличие на краткотрайни активи, с които търговеца да посреща краткосрочните си задължения и затова се изследва тяхната достатъчна стойност на база реалната ликвидност от икономическа гледна точка на тези активи – възможността им да се преобразуват за кратък период от време в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност. В тази връзка оплакванията за пренебрегването на пазарната стойност (която според въззивника надхвърля балансова отчетна стойност) на

притежавани от дружеството дълготрайни активи – заведен балансово недвижим имот, чрез който се предоставят услугите от основната дейност, евентуално неотчетени в баланса движими вещи, представляващи принадлежащо обзавеждане на сградата, нямат никакво значение за обосноваността на икономическия анализ на неплатежоспособността. Видно от изготвените от самия търговец текущи баланси, предприятието не е преценило дълготрайния си актив, въпреки че (както се твърди в жалбата), управата на длъжника е разполагала с експертна оценка за значително по – висока предполагаема пазарна цена. Затова и текущата платежоспособност на длъжника не може да се извежда от евентуално генерирани преоценъчни резерви, несъвместими с поддържаната трайно в предприятието счетоводна политика на балансов отчет по историческа придобивна цена, намалена с амортизации. Отделен е въпросът доколко такава преоценка може да се обоснове с обявена начална цена на публична продажба, която обаче не е могла да намери съответно пазарно търсене и според проверките, извършени от назначеното вещо лице крайната цена на този осребрен принудително актив не е достигнала дори балансовата стойност на имота.

Не могат да участват във формулите и активи, които не са притежание на длъжника, дори и да служат за обезпечение на кредиторите на предприятието, тъй като длъжникът по обезпеченото вземане не разполага с право да изисква от кредитора да се ползва само от обезпеченията (за да може да ги добави като задбалансово отчитани свои активи), нито са представени каквито и да са данни за наличие на някакво основание за освобождаване на главния длъжник от регресните права на гарантите и поръчителите, които по право биха заместили именно в краткосрочните задължения удовлетворен с техните активи кредитор. Затова сами по себе си дадените от трети лица обезпечения не променят анализираната структура на задълженията и разполагаемите активи, за да имат някакво решаващо значение за крайните изводи на експерта. Въззивният съд намира заключението и в частта на финансовия анализ за надлежно обосновано с приложени специални знания изцяло в съответствие с наличния по делото предмет на изследване. Оплакванията на въззивника за необоснованост на изводите на експерта не са основателни.

Според извършените от вещото лице изчисления в рамките на целия изследван период от 31.12.2010г. – 31.12.2022г. показателите на ликвидността са под благоприятните стойности и индикират ясно трайна и непроменена съществено за този дълъг период липса както на най-обща, така и на непосредствена, спешна и незабавна способност да се обслужват текущи задължения. Вярно е, че през 2019г. и 2020г. спадналите още през 2012г. до нули коефициенти се повишават незначително (от 0.00 на 0.01), но без да се достигнат препоръчителните нива от 1 на общата, 0.5- 1 на бързата, 0.5-0.7 на незабавната и 0.3 на абсолютната ликвидност(л.211 от делото на ВОС). При тази динамика няма никакво съмнение, че финансовото състояние е трайно и необратимо влошено още от 2010г. Съдът съпоставя спада на ликвидността и

с данните, възприети от експерта без корекции от обявените от предприятието отчети за приходи и разходи (Приложение № 2 на л. 219) и справката за трудовите договори (л. 226), от които се установява, че дейността на предприятието е намалена драстично в двете години след 2010г. (през 2011г и 2012г се прекратяват договори с нает до тогава персонал), прекъсната е през 2013г.(когато липсват отчетени приходи и разходи), продължила е с постепенно нарастване през 2014 – 2015г. (когато отново е нает персонал), но до края на изследвания период не е генерирала приход, който да е достатъчен за покрИ.е на основните разходи за оперативна дейност. Налага се категоричен извод, че повишаването на текущите изискуеми финансови задължения е затруднило предприятието, което е продължило да обслужва само задълженията към доставчици на суровини и материали, персонала и отчасти публични задължения, но не направило никакви разходи по финансовия кредит. Съпоставката на размерите на приходите от оперативна дейност (които са единствените постъпления) дори и в най-силните за предприятието години 2017г. – 2021г. варират от 39 до 69 хил., при поне тройно по-високи разходи, направени за същата тази дейност, съответно от 179 до 210 хил. лв, индикира не просто неспособност на търговеца да преодолее липсата на достатъчно финансови средства, а продължително поддържане на нерентабилна дейност, натрупване на все повече непокрити загуби и все по-задълбочаваща се зависимост от външни кредитори (отрезана и с отрицателни показатели на автономност и задължнялост). Затова не остава съмнение, че и без провеждането на принудителното изпълнение върху основния актив, започнато през 2012г. и довършено едва през 2021г. с обявяване на взискателя за купувач на проведената публична продаж, така извършваната търговска дейност не е можела да гарантира очаквана възвращаемост в обеми, нужни за погасяване на спрените плащания по инвестиционния кредит.

Няма съмнение, че още след като е изтекъл гратисния период през май 2010г., вноските за главницата, наред с текуща до момента лихва, са станали изискуеми и това е затруднило предприятието да покрива и тези повишени по размер финансови задължения, макар да е обслужвало текущо други свои кредитори. За да съответства на типичната хипотеза по чл. 608 ал. 3 ТЗ на спиране на плащания, обаче продължаващата забава следва да е обусловена от липса на ликвидни активи в размер, който макар и да позволява регулярно обслужване на задължения към доставчици и персонал, не е достатъчен да покрие и другите също текущи задължения (вкл. амортизации за основния ДМА и падежирали задължения към финасово предприятие по инвестиционен кредит). Тази липса е ясно фиксирана едва в годишните отчети за 2010г. Преди края на финансовата година няма данни за разполагаеми ликвидни средства, за да може най-ранния пропуснат падеж да се обоснове с обективно състояние. Такова ще възникне или постепенно, с натрупване на непогасени непосилни за длъжника текущи задължения или рязко при съществена промяна в структурата на дълга (Решение № 225 от

8.12.2016 г. на ВКС по т. д. № 2572/2015 г., I т. о., ТК), какъвто е момента, в който банката е упражнила правото си на за предсрочна изискуемост на цялата главница. По делото не са представени обаче доказателства за точен момент, в който длъжникът по кредита е бил уведомен за упражнено от кредитора потестативно право. Твърденията на ищца, които действително не са оспорени от ответника, пропуснал срок за отговор, се свеждат до посочване на началната забава през м. юли 2010г., но липсва конкретно посочване на дата на достигане на изявлението на кредитора до длъжника, когато сложният двукомпонентен фактически състав на трансформиране на разсрочен по погасителен план дълг в предсрочно изискуемо задължение (изясен в ТРОСГТК 4/2013г на ВКС) може да породи правните си последици. Затова въззивният съд не намира основание да определи първия пропуснат падеж за начало на спиране на плащанията и в този смисъл не може да възприеме дата 01.08.2010г. за начало на неплатежоспособността.

Към **31.12.2010г.** обаче след като близо шест месеца са се натрупвали поредица от непогасени вноски за главница (поне 78 180 евро) и лихва, дори предсрочната изискуемост още да не е била обявена, финансовото задължение към банката кредитор е достигнало размер значително надхвърлящ нетните приходи от извършваните от предприятието услуги (24 000лв), а заедно с другите краткосрочни финансови задължения (признати в счетоводния баланс) е довело до характерната негативна за ликвидността промяна в структурата на задълженията, запазена за целия следващ период по коригираните от вещото лице според изискванията на Закона за счетоводството счетоводни данни. Затова едва към тази дата може да се обоснове критичния момент, в който началните затруднения са вече обективно непреодолими и това трайно за търговеца влошено състояние на неплатежоспособност, отразено в баланса от 31.12.2010г, не е подоброено според показателите на финансовия анализ до края на изследвания от вещото лице период. Допълнително, едва през следващата 2011г. може да се установи несъмнено, че е било упражнено и правото на предсрочна изискуемост, тъй като едва в безспорното изпълнителното основание се признават за изискуеми към 27.06.2011г. и незабавно събираеми суми в сборен размер от над 1069 хил. евро. **Затова и най-ранния момент на проява на все по-задълбочаваща се неплатежоспособност е моментът на годишното приключване на 31.12.2010г.** Обжалваното решение следва да се коригира в тази част, като се отмени посоченана от първата инстанция по-ранна дата.

По разноските:

Искане за присъждане на разноски във въззивното производство е направено само от въззиваемата страна „ИНВЕСТБАНК“ АД, на която съобразно изхода от спора разноски не се дължат.

По изложените съображения съставът на Варненски апелативен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 258/09.06.2023 по електронно дело 20223100900796 (ТД 796/2022г.) по описа на ОС – Варна, В ЧАСТТА, с която неплатежоспособността на длъжника „АИК ДОМ“ ООД, ЕИК 148097501 /н/, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ж.к. Младост, бл. 151, вх. 2а, ет. 1, ап. 2 е обявена с **начална дата 01.08.2010 г.** и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОПРЕДЕЛЯ начална дата на неплатежоспособността **31.12.2010 година.**

В останалата част решението на Окръжен съд - Варна не е обжалвано и е влязло в сила.

Решението подлежи **НЕЗАБАВНО** на вписване в Търговския регистър по партидата на длъжника „АИК ДОМ“ ООД, ЕИК 148097501, на основание чл.622 и чл. 624 ТЗ. Да се изпрати служебен препис на Агенция по вписванията.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в 14-дневен срок от вписването му в търговски регистър, на осн. чл. 613а ал.1 ТЗ.

ДОПЪЛНИТЕЛНО на осн. чл. 7 ГПК **УКАЗВА** на всички заинтересовани страни, че

1. на осн. чл. 613 а ТЗ решението може да бъде обжалвано и от трето лице, което има вземане, произтичащо от влязло в сила съдебно решение или от влязъл в сила акт, установяващ публичноправно задължение, както и от лице с вземане, обезпечено със залог или ипотека, вписани в публичен регистър преди датата на подаване на молба за открИ.е на производство по несъстоятелност.

2. на осн. чл. 283 ГПК жалбата се подава чрез съда, който е постановил решението

3. на осн. чл. 284 ал.1 и 2 ГПК жалбата съдържа: 1. името и адреса на страната, която я подава; 2. означение на обжалваното решение; 3.точно и мотивирано изложение на касационни основания по чл. 281 ГПК; 4. в какво се състои искането до касационния съд; 5. подпис на жалбоподателя (като освен в случаите когато жалбоподателят или неговият представител има юридическа правоспособност, жалбата следва да се приподпише от адвокат или юрисконсулт и да се приложи пълномощно за приподписването или удостоверение за юридическа правоспособност).

4. на осн. чл. 284 ал. 3 ГПК към жалбата се прилагат: 1. изложение на основанията за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1; преписи от жалбата и от приложенията ѝ според броя на лицата, които участват в делото като насрещна страна; 3. пълномощно, когато жалбата се подава от пълномощник; 4. документ за внесена такса от 30 лв по сметка на ВКС с посочване на точния номер на обжалвания акт и делото на въззивния съд

5. по търговските спорове юридическите лица не може да се ползват от безплатна правна помощ по чл. 94 ГПК

6. страната, която отсъства повече от един месец от адреса, който е съобщила по делото или на който веднъж ѝ е връчено съобщение, е длъжна да уведоми съда за новия си адрес. Същото задължение имат и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната, като на осн. чл. 41 ал.2 от ГПК при неизпълнение на това задължение всички съобщения се прилагат към делото и се смятат за връчени.

7. жалбата може да бъде подадена и като електронен документ, подписан с квалифициран електронен подпис, като в този случай, ако електронното изявление до съда се подават от пълномощник, към него се прилагат изискванията на чл. 102з ал.1 ГПК и преписи за страните не се представят, но страната, извършила действието в електронна форма, дължи предварително внасяне на такса за изготвяне на книжата за връчване на другите участници, платима по сметка на съда на брой страници по чл. 23 т.3 от Тарифата по чл. 73, ал. 3 ГПК.

Препис от решението да се изпрати на съда по несъстоятелността за вписване в книгата по чл. 634в, ал. 1 ТЗ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____